

uzavřev vedlejší smlouvu o příslušnosti soudu. Pro tento právní názor neudává napadené usnesení důvody, rozebírajíc jen otázku, zda musí již v žalobě býti podán listinný důkaz o zmocnění k ujednání o soudní příslušnosti, a odpovídajíc na otázku tu kladně. Nemá však pravdu ani v tom ani v onom. Kdo jest zmocněn za jiného sjednati smlouvy jistého druhu vůbec, je také oprávněn k ujednání vedlejších úmluv, které s nimi podle povahy věci nebo zpravidla bývají spojeny, pokud tomuto předpokladu o jeho oprávnění neodporují vyslovený neb jinak zřejmý úmysl zmocnitelův aneb předpisy o zvláštních plných mocích (§ 1008 obč. zák.). Předpisy tyto podle svého doslovu nebránily Viktoru B-ovi v ujednání příslušnosti soudu. Že by mu v tom byla bránila projevená neb zřejmá vůle žalované obce, tato podle zjištění nižších soudů neprokázala, třebaže, chtěla-li zmocnění B-ovo v té příčině obmeziti, měla všechnen důvod tak učiniti výslovně, protože jest všeobecně známo, že půjčovny filmů — stejně jako jiné podniky, které mají zákazníky roztroušeny po širším území a jim poskytují úvěr, — si zpravidla v objednacích lístcích, jež objednatelům filmů předkládají k podpisu, vyhrazuji příslušnost soudů podle svého sídla, takže tato výhrada je zcela pravidelnou vedlejší úmluvou smlouvy o zapůjčení filmů. Viktor B. byl podle toho zmocněn, učiniti o příslušnosti soudu úmluvu. Názor, že podle § 104 j. n. nutno podati o takovém zmocnění průkaz v žalobě, vyvrátil Nejvyšší soud již ve svém rozh. čís. 1991 sb. n. s., poukávav k tomu, že zákon v ustanovení § 104 j. n. toho nežádá, že tam, kde zákon průkaz žádá (poslední věta § 87 a) j. n), jest povinnost ta výslovně uvedena, takže ji nelze ukládati tam, kde stanovena není, a že, je-li plná moc k sjednání příslušnosti soudu sporná, je na stranách, by podle § 179 c. ř. s. po případě teprve za sporu přednesly skutkové okolnosti a důkazy jako podklad k rozhodnutí o otázce té potřebný. Napadené usnesení vývody ty nevyvrátilo, neboť se jich ani nepovšimlo.

Čís. 8790.

Správa pozůstalosti přísluší více spoludědicům podle pravidel o společenství statků (§ 825 a násl. obč. zák.). Správa může býti přenechána i osobě třetí. O tom jakož i o volbě správcovy osoby rozhoduje většina hlasů spoludědiců nebo soud.

Dohodli-li se všichni dědicové na tom, že správa pozůstalostního jmění má býti vedena jinými osobami než dědici, nemohlo-li však býti dosaženo shody o osobách, jimž měla býti správa svěřena, bylo věci soudu, by osoby ty sám určil, a nelze spatřovati zmatečnost v tom, že soud neslyšel účastníka o dodatečném návrhu jiných účastníků, by byla správa pozůstalosti svěřena určité osobě jako spolusprávci.

(Rozh. ze dne 15. března 1929, R I 47/29.)

Pozůstalostní soud ustanovil v pozůstalosti po Edvínu Z-ovi Richarda H-a, Edmunda Z-a a Julia M-a správci pozůstalostních

usedlostí. R e k u r s n í s o u d k rekursu zůstavitelovy sestry napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Nastoupením dědictví vzniká společenství a spoludlužnictví. Nastoupením dědictví rozumí se zákonitý projev vůle povolaného dědice, že chce býti dědicem, že chce přijmouti dědictví. Toto společenství trvá po právu až do reálního dělení. Až do tohoto okamžiku platí pro toto společenství zásady 16. hlavy obč. zák. Trvá tedy společné právo, vázané až do odevzdání na soudní souhlas, nakládati s věcmi pozůstalosti a společné právo ke správě podle § 810 obč. zák. Více spoludědicům přísluší správa a používání společně podle pravidel o společenství statků (§§ 833, 836 obč. zák.). I když musí býti z pravidla dědic sám ustanoven správcem pozůstalosti, může býti správa většinou spoludědiců přenechána i cizí osobě. K věcem správy patří i rozhodnutí otázky, zda tuto správu vykonávají všichni členové bezprostředně a osobně, či zda správa má býti přenechána jednomu nebo více členům, anebo zda má býti přenesena na třetí osobu. Všem zájemníkům musí příslušet právo, činiti dispoice, čímž se odstraní nepřístojnosti při společném vedení správy, ze kterých vzniklá nejvíce sporů mezi zájemníky. Pro případ, že by se členové nemohli dohodnouti, může o tom rozhodovati většina hlasů nebo mohou se členové dovolati rozhodnutí soudu. O volbě osoby správce, ať jest jím někdo z účastníků nebo cizí osoba, rozhoduje rovněž většina hlasů, které podle § 833 obč. zák. budou počítány podle poměru podílu, pokud se týče může se strana i v tomto případě dovolati rozhodnutí soudu. A to se v projednávaném případě stalo. Většina spoludědiců, přihlásivších se k dědictví, dovolala se pozůstalostního soudu, by určil tři navržené osoby za správce, k čemuž jsou oprávněni bez ohledu na stěžovatelku (spoludědičku), a první soud ustanovil, vyhověv tomuto žádání, tři navržené osoby správci pozůstalosti. Proti osobě těchto tří správců nepřednesla stěžovatelka nic co do důvěryhodnosti a způsobilosti těchto třech osob, takže nebylo pro rekursní soud ani v tomto ohledu podnětu ke změně nebo ke zrušení napadeného usnesení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu podle § 16 nesp. říz. pro zřejmou nezákonnost a pro zmatečnost. Dovolací soud, přezkoumav napadené usnesení po stránce právní, neshledal, že zřejmě odporuje zákonu. Pokud jde o uplatněný důvod zmatečnosti, jest ovšem pravda, že první soud neslyšel stěžovatelku o dodatečném návrhu jejích odpůrců, by správa pozůstalostního jmění byla svěřena také Juliu M-ovi jako třetímu spolusprávci. Leč v tomto opomenutí prvního soudu nelze spatřovati vadu řízení, která by je činila zmatečným, neboť, když se všichni dědicové v zásadě dohodli na tom, že správa pozůstalostního jmění má býti vedena osobami jinými než samými dědici, nemohlo však býti docíleno shody ve příčině osob, jimž správa má býti svěřena, bylo věcí soudu, by osoby tyto určil sám (§ 836 obč. zák.).